

Raa. Med høje, spidsede Øren og store, vidtaabne Øjne stod den som paa Spring og stirrede hen paa dem. Per holdt stille. Heller ikke Dyret rørte sig af Pletten men blev staaende med oprejst Hoved og maalte dem ligesom trodsigt med Blikket. Et Par Gange bevægede den Ørene, og tilsidst strakte den ogsaa Halsen lidt frem. Men pludselig, som om den skræmtes af sin egen Bevægelse, vendte den omkring og satte i lange Hop ind gennem Tykningen.

Hallo! raabte Inger uvilkaarlig efter det, mens Lyden af raslende Blade og knækkende Kviste tabte sig i Skovens Dybder.

Ogsaa paa Per begyndte Naturindtrykkene at virke. Det lyste igen lidt i hans Sjæl. Berøringen af Ingers Haand havde forplantet sig igennem ham som en Skælven. Livshaabet blussede atter op. Men det var en Straaild. En eneste Bemærkning af Inger slukkede den brat.

„Det er kedeligt, du ikke er Jæger. Det maa være et friskt og fornøjeligt Liv. Du skulde forsøge det engang. Saadan at flakke løs og ledig om i Skove og paa Marker maatte da ogsaa være godt for din Sundhed. Tror du ikke?“

„Det kan vist ikke nytte for mig; den Slags Ting skal man opdrages til. Og jeg er i Virkeligheden aldrig bleven rigtig præ-senteret for Naturen. Det er vel derfor, jeg føler mig fremmed for den.“

„Hvem tilhører egentlig den Skov her?“

„Den hører under Budderuplund.“

„Tænk, strækker dens Jorder sig helt herved!“

„Ja, det er en stor Ejendom. Etatsraaden er en hovedrig Mand.“

„Ja, det er han jo.“

Kort efter var de ude af Skoven. En ny Udsigt aabnede sig for dem paa den milebrede Engflade til Landet paa den anden Side. Men atter kom der en Skov og bag denne en endnu højere Bakke med et endnu videre Udsyn over det frugtbare Landskab. Forude paa Bakkens Sydskraaning saaes en stor, hvid Bygning med to lave Taarne og en anselig Park. Det var Budderuplund.

Inger betragtede den en Tid i Tavshed.

„Tænk, at Haven er saa stor. Det kan jeg ikke huske.“